

מסורת ה"ס

16) פסחים כ"ג (א) פסחים כ"ג (ב) פסחים כ"ג (ג) פסחים כ"ג (ד) פסחים כ"ג (ה) פסחים כ"ג (ו) פסחים כ"ג (ז) פסחים כ"ג (ח) פסחים כ"ג (ט) פסחים כ"ג (י) פסחים כ"ג (יא) פסחים כ"ג (יב) פסחים כ"ג (יג) פסחים כ"ג (יד) פסחים כ"ג (טו) פסחים כ"ג (טז) פסחים כ"ג (יז) פסחים כ"ג (יח) פסחים כ"ג (יט) פסחים כ"ג (כ) פסחים כ"ג (כ"א) פסחים כ"ג (כ"ב) פסחים כ"ג (כ"ג) פסחים כ"ג (כ"ד) פסחים כ"ג (כ"ה) פסחים כ"ג (כ"ו) פסחים כ"ג (כ"ז) פסחים כ"ג (כ"ח) פסחים כ"ג (כ"ט) פסחים כ"ג (ל)

האיש מקדש פרק שני קידושין

פ"ל כו'. כיון דליתרכו הק מיניהו לענין איסור שמיטה איתרכו נמי לענין איסור כתימיוס: ואי אספ משיך ללכד וכו'. והכי משמעני עובד שיהיה אה דיר בשמיטת אמו ליפתי לה (מולין דף סח.) מהאי קרא לאיסורא ובשר כשהו כגון שילא כשר חון למחילתו בגלו כשהו שאין לו מחילה הרי הוא כשרפה ולא מחלכו מיעט כפייה ללכד משליכין אותו למעוטי חולין שנשטמו בעורה ודריש הכי אמו הוא דנאכר ביאלת מחילה ולכלל משליכין אותו דמותר בהנאה ולא חולין שנשטמו בעורה הנאכרין ע"י כניסת מחילה לדקורין אף בהנאה: **מניא המקדש כפטר חמור כו'.** ברייתא היא: **רבי שמעון אומר מקודש.** כפטר חמור מחייב ר' שמעון לטעמיה דלמך לעיל (דף ק) מותר בהנאה: **ובבבב כחלכו.** רבי שמעון לטעמיה דלמך לעיל (סג) ומותר בהנאה: **ובחולין בעורה.** קאמר איסורו לאו דאורייתא לא איסור שמיטה ולא איסור הנאה: ולא דריש ברייתא מקום הכי אלא מדברין דילמא אחי למימר קדשים שנפלו לאחר שמיטה הן שלא יזקק דמן וקא מתבייש מיניהו ומאי ליהנות מקדשים שלא נזקק דמן: **ויקשר.** ולא כתיב רבי שמעון לטעמיה דאסורו מן התורה דאי מדרבנן מי מתמרין כולי האי נהי דבהנאה גזר אטו פסולי המוקדשין ללא נימרו קדשים פסולין נקדשו אלא מהי אי עיקר קדוש דיהי לאו דאורייתא מהיכא מימי הא ליכא למיגור אטו קדשים ולמה הוא כשריפה וואפילו כקבורה אלא דאי אסורין בן התורה ושיקפמן מדרבי סופרים בהנאה גזר דילמא אחי למימר קדשים פסולין לקבורה והמורה אמר (יטפ) ותימה נמי גזר שלא מתקן דין חולין שנשטמו בעורה כשהו מחיים דנריהן בעל מקום שלא יפקדון בהם: **מלגא.** קאמר רגיל לחלוק על תצירוי: **הכא כמיא עסקינן.** דלמך רבי שמעון מקודשה שנמלאת טריפה ור' שמעון לטעמיה דלמך לעיל קימי דהס (מולין דף קה) ואותו ואת נטו (ג) (דף קה.) ותשלומי ארכנא ותמשה (דף קה.) שמיטה שמיטה לרעה לאיכילא לא שמיטה וכל חיוב איסור הבא ע"י שמיטה אינו חל עליה איסור איסור חולין הללו ע"י שמיטה בא עליה והא לאו שמיטה היא: **אם טריפה.** טריפה היכרת: **מנלן.** ללא מפסי דמיייהו: **שפאם מהייהו גרסין:** ילא כשרי מקדשה שביעית דכפירות גופייהו כמי צו מהיה בהוייתו מהא אכל חילופיהם הן יוצאין לחולין: **ופירי עלמו.** הפירי הראשון אסור ולאחר היעור של אלא מקדושה: **בראנ' ומהנאה.** הזרוע והאלמים והקביה: **ואפילו הוא ישרא.** וקא ס"ד אש"פ שאין לו ככל אלו אלא טובת הנאה שיהיה לתתם לכל מי שיראה וגם היא לא אכזה אלא עבדות הנאה זו שהיא זריכה לימס לכהן והמעשר ללוי ומיקדשה ללוי ונבטת לכהן: **אינה מומן.** לקדש זו האשה: **כמי שסורמו דמין.** הואיל ועומדת לתרום לגמריה ללכת אחריו וכהן הכניס בחייו בתרומה שבו שלא הוטל בעורה וקיימה לעלמו אף יורש או יפירשה וימכרה להכניס וכן היא ממכרה. והוא הדין נמי דמני לאוקמה בתרומה שפלה לו מביט אבי אמו כהן אלא הא קשיא ליה איכא מאי קמ"ל ממניין פשיטא דמקודשת: **הולאה**

נח.

אלמא חולין שנשטמו בעורה לאו דאורייתא. ואל"ת הא משמע דאיכא איסורא דרבנן דהכי משמע לישנא וא"כ היאך מקדש כהן והאלמר רב כ"פ דפסחים (דף ו.) דהמקדש מר' שעות ולמעלה ואפילו בחייו קדושתא דאינס אסורא אלא ממנאן א"ן חוששין לקדושין וי"ל דהתם איכא מיהא שעות דאורייתא לפי מה שפ"י ר"ת וק"הס"א אלא הכא ליכא אלא איסורא דרבנן ולפי הקווערס נמי לא קשה דמדי למקדשה דהא אפילו לר"ש אינה מקודשת: **ובן** חיה שנשחטה בעורה. וע"כ דאורייתא נשפטים כדמומה פרק סיפוי הדס: (מולין דף סה.) דקאמר התם אלא דמולין שנשטמו בעורה דאורייתא היינו גזרין מיה אטו בהמה וימא מה דקאמר וכן חיה אלא אי אמרת לאו דאורייתא מאי וכן מיה היא גופה אינה אלא דרבנן ולאן נגזר: **ואשני** מילין חולין שנשטמו בעורה אשכחיהו מר יהודה לרב יוסף ולרב שמואל בריה דרבה בר בר חנה דהוו קיימי אפיתחא דבי רבה אמר להו תניא המקדש כפטר חמור בבשר כחלב ובחולין שנשטמו בעורה ר' שמעון אומר מקודשת וחכ"א אינה מקודשת אלמא חולין שנשטמו בעורה לר' שמעון לאו דאורייתא ורמיניהו ר"ש אומר חולין שנשטמו בעורה ישרפו וכן חיה שנשחטה בעורה אישתיקו אתו לקמיה דרבה אמר להו י"פלאג אוקמינבי הב"ע כגון שנשחטה ונמצאת טריפה ור"ש למעמיה"ה דתניא השוחט את הטרפה וכן השוחט ונמצאת טריפה זה וזה חולין בעורה ר"ש מתיר בהנאה וחכמים אוסרים: **מכרן** וקידש ברמיהו מקודשת: **מנלן** מדגלי רחמנא בעבודת כוכבים ויהיית חרם כמורה וכל ישיאתה מהייה הימנה הרי הוא כמורה מכלל דכל איסורים שבתורה שרו ונילף מינה משום דהוה עבודת כוכבים ושביעית שני כתובים הבאים כאחד (וכל שני כתובים הבאים כאחד אין מלמדין עבודת כוכבים הא דאמרן שביעית מאי היא ויובל היא קודש תהיה לכם ומה קודש תופס את דמיו יאף שביעית תופסת דמיה אי מה קודש תופס את דמיו ויוצא לחולין אף שביעית תופסת דמיה ויוצאה לחולין תלמוד לומר תהיה בהוייתה תהא י"כיצד לקח בפירות שביעית

עין משפט

קע"א א ב מ"י פ"ב חג' משטה ה"י ג סגט פסין טג: קע"ב ג מ"י פ"ו מל' ע"ז כ"ג קע"ג ג מ"י פ"ו מל' ע"ז טע"פ ז"ר ס"י מקד' טע"ה א: ק"ד ד מ"י פ"ו מל' שמיטה ויובל ה"י: ק"ה ד מ"י פ"ו מל' ש"ה ו: ק"ב ו מ"י פ"ה מל' אשמת הלכה ה: ק"ג ו מ"י פ"ו מל' ג: ק"ד ח ט ו מ"י פ"ו הלכה ה: ו

תורה אור השלש

1. ואנשי קדש תהיו לי וקשר קשרה טריפה ולא תאכלו ללכלב השלחן אתו: שוחט כ"ל ולא תביא תועבה אל אהו: ויקח והיית רבים כמורה שקל שתקעו ותבע ותקעו בי דברים וכו דברים וכו ויובל דאז קדש תהיה לכם מן הקדשה ותאכלו את התבואה: ויקרא כה ה':

מוסף תוספות

א דמש"ש שעות ולמעלה כדדשו סוף שר דהיי אורייתא כדדשו בריש פסחים ואל כמו שפירש"י מחילתה שש ולמעלה דלישאן שחילתה שש מ"י שח"ש ח"ש הא"ש. ב ט"ז ח"ש ש"ס דהיי דגורין כבאר הנ"ל דש. ג ו"ב ע"י ח"ש מ"י א"ש כ"ד ה"רשב"א מתוך ל"מ"ד דע"י חלופיה דחלופיה: ואיכא ליפטר דאז כתב רחמנא כע"ז כי ח"ש הוא שמי יוצא לחולין לעולם וכתב ויהי ויהי חרם כמורה לומר שחופס כל חלופיו לאיסור והוא עוסק באיסור ויהי דאצטרף למיכתב ויהי חרם כמורה לאיסור כל חלופיו לא הוה פסולין למיכתב כי חרם הוא לומר שחופס את דמיו ואינו יוצא לחולין הוא משביעית הוה יליף שפיר הילכך לכתיב הוא ע"ז ושביעית כתיב חכמים באמרו כאחד.

הנהגות הב"ח

(6) נ"ב ק"מ מ"ן ו' והבשר ומנן: (7) א"ש משנה ואלכר (מטלת) מ"י וי"ב פ"ה פ"ה:

מוסף רש"י

ואי אהת משליך חולין שנשטמו בעורה. ומשם לזמן פסחים כ"ג ל"ו כדכ"א כדכ"א חולין מלך ל"ו איסור הכהה חכ"א הכי משמע אטו נאכר משום חון חלולת אהת משליך ללכד שמיטה שמיטה לרעה לאיכילא לא שמיטה וכל חיוב איסור הבא ע"י שמיטה אינו חל עליה איסור חולין הללו ע"י שמיטה בא עליה והא לאו שמיטה היא: **אם טריפה.** טריפה היכרת: **מנלן.** ללא מפסי דמיייהו: **שפאם מהייהו גרסין:** ילא כשרי מקדשה שביעית דכפירות גופייהו כמי צו מהיה בהוייתו מהא אכל חילופיהם הן יוצאין לחולין: **ופירי עלמו.** הפירי הראשון אסור ולאחר היעור של אלא מקדושה: **בראנ' ומהנאה.** הזרוע והאלמים והקביה: **ואפילו הוא ישרא.** וקא ס"ד אש"פ שאין לו ככל אלו אלא טובת הנאה שיהיה לתתם לכל מי שיראה וגם היא לא אכזה אלא עבדות הנאה זו שהיא זריכה לימס לכהן והמעשר ללוי ומיקדשה ללוי ונבטת לכהן: **אינה מומן.** לקדש זו האשה: **כמי שסורמו דמין.** הואיל ועומדת לתרום לגמריה ללכת אחריו וכהן הכניס בחייו בתרומה שבו שלא הוטל בעורה וקיימה לעלמו אף יורש או יפירשה וימכרה להכניס וכן היא ממכרה. והוא הדין נמי דמני לאוקמה בתרומה שפלה לו מביט אבי אמו כהן אלא הא קשיא ליה איכא מאי קמ"ל ממניין פשיטא דמקודשת: **הולאה**

תוס' ר"י הוקן

אומר. דייק דאורייתא בבשר הוצא חרם לפסחא כגון עובר שחוציא את ידו בשמיטה אמו כדדשינן בחולין (מ"ח, א.) והנאמר ביציאת חרם אהת משליך ללכד (בב"ב) כשחור בהנאה, אבל הנאמר בשמיטה פנים אסור בהנאה. יצא כשהו מותרות שביעית והפירי הראשון אסור לתרום בעצמו. **תנ"י.** פסח. הדרעי והלחיים והקבה. אפילו ישראל. אפילו הוא ישראל. **ג'.** טובת הנאה. לכת עומט שאם אמו ישראל לכתב חן וחרון רחמיך לקרובי כהן ואתן לך כן וכך רשאי ישראל ליקח והוא יעשה דברו ממש שריר ויחב הוא לימנו לכהן. ודוקא ד' ישראל אבל כהן עצמו אסור מפני מראית העין אי"ש שנאה כהן המסייע בבית הגרנות. **ה.** וכן אימא כתיב בירושלמי. והוא גיולא שאנשי ש"י ישראל טובת הנאה בתרומתו שהשאה יש לה אותה טובת הנאה. אינה מקודשת של נתן לה מעולה. מקודשת. וקס"ד בתרומה שהפירש לחרוץ לכהן. ישלו הם ופוכרה לכהן שאריו ובה כהן מורישא חו"מ. הוציא ונמרה לבלאחן ועומדת לתרום הרי הוא כאלו הפירש אלא אבי בחי"א אביו ומעכה לעצמו ככל כהן חייב להפירש חו"מ. מננו הוא אסור אבי ככל ישראל ומעכה לעצמו. ואף יורש או יפירשה וימכרה להכניס וכן היא ממכרה. והוא הדין נמי דמני לאוקמה בתרומה שפלה לו מביט אבי אמו כהן אלא הא קשיא ליה איכא מאי קמ"ל ממניין פשיטא דמקודשת: **הולאה**